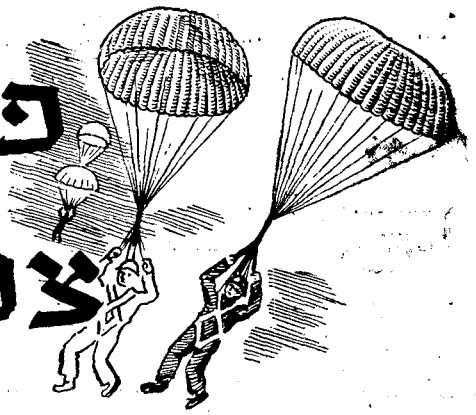

פשיטת

צנחנים

סיפור

מאת א. פירי, נצוב

המורחית של קרים — מקרץ ועד סולקט וקאראסובאר. מעל אחד האורות הירוקים, במרחק לא רב מתבלט של נוף הררי העשוי תלפזות-ניר, הודקו בסיכה האותיות W R. הקולונל עישן ושחק, שעה שאנו חקרנו ועיינו בטוחי-פעולתם של מטוסי-הקרב — „הלילים” — המשיגים את גבולות הנתיבים שלנו, באותות-ההיכר המוסכמים של מגרשי הנחיתה בעמקים וברמות, שסומנו בדגלונים שחורים.

— כאן כבר אין ביכולתנו לנחות כאוירונים — אמר הוא, בהורותו על הדגלונים השחורים — האויב מפקח. אצל ליליוקוב המישים ושלושה פצועים-קשה. ואם נוציא את ה-WR מכלל פעולה אפשר יהיה לפנות את הפצועים-קשה בדרך הים. הוסכם עם מפקדת הצי כי ישלחו אליהם סירות-מנוע מהירות... הכל תלוי בתוצאת הפעולה. לאגונוב, עד שלא יכבוש ליליוקוב חזרה את מגרשי הנחיתה, נעזור מהים; ואחרי זה — כפי שהיה קודם... נמלא אחרי התוראה ונספק את צרכי הפרטיזנים בדרך האויר.

— מה האלוט של ליליוקוב, שותק? — שאל באזבאבן. שותק זה היממה השנייה. התישדות האחרונה בכתב-סתרם היה בדבר הפצועים קשה. אם לשפוט לפי דו"ח מטה הארמיה הגרמנית ה-17, הרי הוכחה הפרטיזנים לעמוד בקרב קשה. הקולונל פנה לאסיה: — הלילה עליך למסור על תוצאות המבצע על „דאבלי ריכטהופן”.

הקולונל ניגש לשולחן, הושיט ידו אל מערכת הפעמונים רבת הצבעים, ולחץ על כפתור ירוק באצבעו הארוכה, שצפורנה מלוטשת.

— מיד תקבלי את הקור, הומן, אורך גלי-הסוד והגלי-המישני. הקולונל הוסיף לבחון את אסיה בתשומת לב. — ואני מבקש מאוד: עבדי רק בשעות שנקבעו על ידנו. בכל יום תעבדי בומן שונה.

קפיטן, בעל שפמון קצוץ ומכסיף, עינים חדות שמבטן חודר מתחת לגבות מורדות, — שהופיע לצלצול, פינה דרך לאסיה והלך בעקבותיה לעבר דלת-המתכת, בעלת המספר „12”.

הקולונל הומיננו לשולחן, העביר ידיו על צדעותיו, ופנה — כאילו רק זה עתה נזכר, — אלי:

— מפקד בטליון הנחיתה האוירית — רמז בעיניו לעבר באזבאבן — מסר לי כי לך דעות משלך בדבר אופן

ארגמן השקיעה דעך מעל לים. ההרים השחירו, קדרו. על הארץ, מעל שיחי אשלים, חלף רוח קל, והרים בסיבוב פיסות ניר ועננות אבק.

למכוניות-המשא, שבהן ישבו הנוחתים, ניתן על ידי הוקיפים אותם מעבר לשדה התעופה, המחסום הורד מאחריהן. המכוניות המשיכו דרכן אל המטוס ונבלעו בחשיכה. באחת המכוניות, בתא הנהג, ישב דולניק, מפקד פלוגת-החבלה. אנו במכונית-ההנוסעים, פנינו ימינה ונסענו למטה, לקבל את ההוראות האחרונות. מלבדי ומלבד באזבאבן נקראה גם אסיה, לקבל את מפתח הקוד. ישבה לידי שותקת; את הקסדה סילקה; ושערותיה, שנחפפו לקראת הטיסה, התפורו, בהפיצן ריח של תות-שדה.

אל הביצורים התת-קרקעיים הובילו מדרגותיה של הכניסה, היצוקה בטון. מלחים-זקיפים בחנו בשימת-לב ובקצב מהיר את רשיונות-המעבר. הנה דלת המתכת האחרונה שתפריה דבוקים במסמרות — ואנו במטה. דלקו גזרות חשמל ונשמעו הקולות האופייניים של אויר הנשאב במאוררים. מסדרון, ובצדו האחד דלתות ומספרים עליהן, הינחה אותנו אל חדר רחב ידיים, שליד שולחנותיו ישבו ועבדו קציני חיל-התעופה הימי.

בפינה הימנית, על במה קטנה בעלת מעקה, ליד שולחן הכתיבה, ישב קולונל רוז, בעל פנים מוארכות, עם שתי „לשונות”-קרחת עמוקות. על הקיר נמצאה מפת-תבליט של אגן-הים, עם מנגנון אותות-אור, שציינו את תנועת המפציצים. הספרות הדולקות משני צדי המפה ציינו את מספרי המטוסים הנמצאים בפעולה. רדיו-מיקרופון שנמצא ליד הטלפונים איפשר קשר דיבור עם ראשי פלוגת-האויר.

בניד ראש ביקשנו הקולונל לחכות, מסר כמה הוראות בטלפון ופנה אלינו: „דאבלי-ריכטהופן!” שדה תעופה זה של האויב הוא בעל חשיבות מרובה מאוד בומן האחרון. — הקולונל הדליק סיגריה במצית-שולחן —

הם ריכוז בו את כל מטוסי הקרב הליליים שלהם. שם גם בסיסי אספקה של הדלק, ופצצות-האויר. משם הם חוזתים את נתיבי-האוירי הבלקניים שלנו. אחרי שהפעילו את שדה-התעופה הזה, אנו נאלצים להפסיק כמעט את התמיכה בפרטיזנים של הגזרה המזרחית. איזור-הפרטיזנים נתון בהסגר של צבא היבשה ושל חיל-האויר. הנה, די במבט חטוף על המפה כדי לראות את התמונה במילואה — הקולונל ניגש למפת-התבליט ולחץ על הכפתור.

באורות ירוקים נדלקו שדות-התעופה של האויב בגזרה

ביצוע המשימה שהוטלה עליכם.
באלאבאן השפיל עיניו ובת צחוק רפרפה על שפתיו הגדולות, הברשניות. הוציא מכיסו מקטרת, ונרתיקעור עם טבק.

— אך דעות אלו, חבר קולונל, אינן מזדהות עם נקודת המבט של המטה.

— שמה הנמק הצעותיך? דבר, לאגונוב.

באלאבאן, בלי להרים עיניו, דישן את המקטרת ב"גיות הזהב" באיטיות ובאי רצון, כאילו רק כדי למצוא לעצמו עבודה כל שהיא, במצב שאינו מהנחות.

— ראשית, ראיתי הכרח להגביר את כוח-הפשטה...

— זה אסור — הפסיקני הקולונל — עליכם לבצע פעולות חבלה ולא פעולות צנחנים, נוסח חיל-צבא. המשימות שלפניכם הן בעלות אופי מקומי. המשך...

— את דרישתי הראשונה — המשכתי — הסרתי כבר בשעה שהקשבתי להוראותיך בדבר אופי הפעולה, והבינתי הכל לפי מפתחם המצוינת...

— התנגדת ליצירת שתי פלגות קרב — לחבלה ולחיפוי? — כאלה היו דעותי, בגלל מספרו המועט של כוח-ההנחתה וההכרח לבצע את הפעולה מהר ובהחלטיות, בעזרת כל האמצעים שיימצאו בעליל.

— כאלו היו דעותיך, ועכשיו?

— ועכשיו, דעתי שלי היא, שאפשר להשאיר שתי פלגות, קולונל, אך אבקש להרשות לי להגדיל את פלגת-החבלה על חשבון פלגת-החיפוי.

— למה?

— המטרות לפגיעה מרובות ומפוזרות: מוסכי האויר נים, מחסני הדלק ופצצות-האויר. על הפשיטה להיות מבוצעת בקצב מהיר, חבר קולונל, ועוד לפני שיתעשת האויב ותבורר לו מידת כוחו. לכן יש לספל בכל המטרות בזמן אחד, ולשם כך דרושים יותר אנשים...

— כך... המשך... הקולונל הסב אהורנית, למשען הכורסה, והמשיך לעקוב אחרי בסקרנות מתגברת.

— פלגת החיפוי, עם המקלעים, "תרכב" על הדרכים, ביחוד על זו — נגשתי למפה, בהצביעי על הכביש לסולטט, — מקום שממנו יכולה לבוא תגבורת. את הכביש יש למקש מיד.

— לפי הפצרתו של לאגונוב הרשיתי להצטייד

במוקשים — אמר באלאבאן, בינקו מהקטרת.

— במטוסים תטפלו בפצצות מציתות? — שאל הקולונל.

— במציתות וברימונים. מטוסי-קרב אפשר להוציא מכלל שימוש גם ברימון... והחשוב ביותר — הוא הטקטיקה של היצאה-מ"הקרב.

— הבאתי לידעתיך, חבר קולונל. — אמר באלאבאן

בשקט — לאגונוב רוצה לצאת לא במקובץ, אלא יחידים-יחידים... ובשביל זה...

בתנועת יד עצר הקולונל את באלאבאן:

— לדעתי יש להחליט ראשית בשאלה הראשונה. בדבר הגברת פלגת החבלה: לאגונוב, בכל זאת, יכול לשפוט יותר מאחרים; הרי שעליו, באופן בלתי אמצעי, יהיה מוטל לפתור את ביצוע המשימה. אך מה שגוגע ליציאה מן הקרב — אבקש לשכנע.

— האויב פיתח לעצמו טקטיקה של הקפה והשמדה של פלוגה נוחתת שנכנסה לקרב, חבר קולונל. קרו לנו כבר מקרים, שצנחנים, אחרי שביצעו בהצלחה את

המשימה — הושמדן בעת הנסיגה. לדעתי, יש לשנות את התחבולה הטקטית. לפזר את תשומת לב האויב, להפריע להתמצאותו... לנצל את העובדה, שהאויב חושב בנוסחאות של שיגרא. צריך יהיה להתחמק מבין ידי בוחינים, בצמדים או שלשות, אך לא יותר מזה, ליער, להרים ואלה נמצאים שם על ידי המקום ממש...

— ואיפה תכנס אותם אחר כך?

— במקום מפגש שיוסכם עליו. כך, למשל, עושה יחידות סיור של חיל הפרשים.

— שירת בחיל הפרשים?

— לא שירתי בחיל הרוכבים, חבר קולונל — עניתי — עברנו על טקטיקת המלחמה נגד חיל-הרכוב בביה"ס הצבאי לרגלים.

הרים הקולונל את השפופרת, דרש את "באיקאל", פנה אל מישוהו כאל פלוני בן-פלוני:

— הנוכל לשלוח את ה"יתושון" אל הפרטיונים... אל מי בדיוק? על הרכס ג'יליאבה. המשימה אחראית — לקבל במקום מוסכם את פני בחורינו. ברדיו? זהו הענין, נותק הקשר. אנו שולחים, אנו שולחים... שולחים את אסיה... ובכן אפשרי? אך צריך זה מיד. את מקום המפגש נבחר עם באלאבאן.

— יספיק? — שאל באלאבאן.

הקולונל נגש למפה, הרהר:

— יספיק. הוא ימריא לפניכם, יטרטר לו עד שם, וירד. ושם ישלח ליליוקוב את הפרטיונים למקום המוסכם... ואגב, מקום המפגש — כפר שעלה באש, צ'אבאנובקה. עוד בשנה שעברה העלה אותה מרלבאן באש. באזור צ'אבאנובקה, לאגונוב.

— הן, חבר קולונל.

— לדעתי, — אמר הקולונל לבאלאבאן — צריך יהיה להסכים עם לאגונוב. הם דחשו שם כל כך הרבה נקודות-אש ומשמרות-שריון נידים, שאין טעם לערוך מערכה. נקריב אנשים לחינם. והרי לא למות שולחים אנו, באלאבאן. אני מאחל הצלחה!

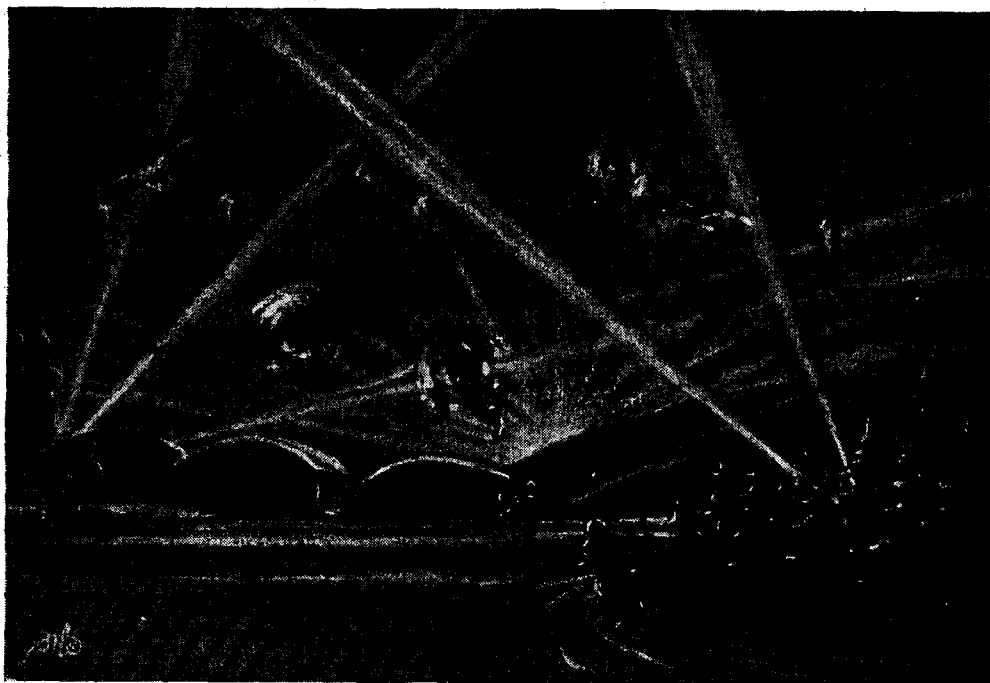
אסיה עמדה וחיכתה במרחק מה מאתנו. באלבאן התעכב עוד אצל הקולונל. אנו עלינו מהמטה, ועצרנו ליד האשלים.

רקיע מכוכב גחן על רכס המרקוחט, על רמותיו המיוערות, על לשון היבשה החבויה בלילה, אליה יסעו גלים כבדים בדכים ויחזירו את אור הכוכבים במשחקם. יחד עם באלאבאן נסענו לשדה התעופה.

היחידה הסתדרה לה על העשב. ליד המטוסים. עם הופעתנו קפצו הצנחנים על רגליהם. בין דמויות אלו, שהמצנחים הפכו אותן מסורבלות, הבחנתי בדולניק, וקראתי אלי כדי למסור לו את הנחושים הנוספים.

יצאנו לפעולה בשלושה מטוסי הובלה. בידי כל צנחן נמצאו שתי פצצות-הבערה בנות שני ק"ג האחת, תת-מקלע ופגיון. בידי הקצינים ורבי-הסמלים — אקדחים. לכל אחד היו ארבע מאות כדורים ושבעה רימוני יד. מהמוון — קילו ומאתים גרם שוקולד, שלוש מאות גרם צנמים, מימיות מלאות כוהל.

כל התעודות, אותות-ההצטינות, כל הגירות והמכתבים נמסרו למטה. המדים שלנו — סרבלי, נעלים, קסדה, ילקוטי-גב. גם באלאבאן היה לבוש כך, אם כי הפעם היה

בערו שתי מנורות תקרה. ישבו הצנחנים אחד ליד חברו, והתחיים על הברכים. ליד מכונת-היריה הצריחית התגבן המכ"ן, במושבו התלוי. הדלת היתה פתוחה למחצה. באור הירח זהרו בברק הזרחן לוחות-המספרים של מכשירי הניהוג.

המנועים הגבירו שאגתם, מתחת לרגלים זעה הרצפה. אני רואה את מרפקו של הטייס ואת חצי גבו. המרפק מתנועע, קצת מתכופף הגב. מיכלי-הדלק המדהדים על מסלול החצץ, אל כרס המכונה נדפקים חלקי אבנים — וחסל. אנו באויר. מסתכלים בשעון, כדי לתאם את הזמן עד לדקה אחת. עכשיו נכנסנו לתחום סדר-הזמנים החמור של הפעולה. בעקבותינו ירוצו על מסלול התעופה המכונה השניה והשלישית ויעלו על אותו נתיב-האוויר. משמרות הפיקוח יתנו לספינות הפשיטה האוירית שלנו, המניפות „מפרשים שחורים“, מעבר בלי רקטות-ההיכר. כך, בסודיות, יוצאות לקרב יחידות צנחנים-חבלנים.

ובכל זאת, לא תזניחנו „האדמה הגדולה“. איזה אותות מוסמכים, ככתב-סתר של אנשי המארס ישוגרו מדפנות ספינות-האוויר שלנו. משק-מבצעים גדול משתלב אל תוך נתיב-המסע שלנו. כך, במערכת השעון, מביא הקפיץ לפעולת עשרות-עשרות גלגלי-שיניים שלובים.

מתוך תא האלחוט מגיעים ציוצי המשדר, ובעקבות ה„די-דה-דה“, „די-דה-דה“ החדגוני משתלחות אל תוך האתר קבוצות-האותות המחומשות של כתב-הסתר. לתיתקן זה מקשיבה אסיה תוך שימת-לב מקצועית. אחר היא עוצמת עיניה, וממשיכה לשבת בריסים מורדים, שדוה בשמש. את פניה, פני נער צעיר, פחוסי האף ומכוסים הנמשים, בוחן ביראת כבוד האלחוטן הצעיר והוא הולך ונרגע לאט לאט. מובנת לנו הרגשתו של הבחור: כל איש מאתנו כבר נתנסה בזה לפני הקרב הראשון.

עליו רק להסיע את הקבוצה, להצניח ולחזור.

— עכשיו יכולים אנו להעלות בזכרוננו, עוד הפעם, את שעוריו של הקפיטן הנועז. — אמר לי דולניק, בהתישבו על ספסל המתכת בתוך המטוס — פשיטת צנחנים עסק מענין ונועז ביותר הוא, וחופש פעולה רב ניתן בו לכל משתתף.

— רשם לו בזכרוננו — אמר באלאבאן, שבע רצון, בקלטו בחוש השמע החד שלו את מילותיו של דולניק. — משהו זוכר נוכל זה — דולניק טפח באצבעו על חזהו הוא — עוד מהארסטזאס שלייד סבאסטופול, חבר סגן-קולונל.

— נו, נו, זוכר אתה, רבי-סמל! — גער בו באלאבאן בבדיחות דעת.

— לחבלן דרוש הזכרון, בהיותו נוטל עפרון ונייר — אמר דולניק — מכשירי הכתיבה הם אצל אסיה, בארגז. — מצאו חנות לצרכי כתיבה! — אמרה אסיה.

הבחורה, בקול לוטף ושקט, עסקה במתן הוראות לאלחוטן-המשנה — בחורון צעיר, שנשלח מביה"ס לקשר והיוצא זו הפעם הראשונה לפעולה. הבחור תלה בה מבט מלא השתוממות, בלי להניד עפעף.

כשהצניחו אותנו מעל לאוזירייקה — פנה דולניק כך שישמע רק לי — נתגלה אלחוטן-המשנה כבוגד, והיא בעצמה „הסתדרה“ אתו. אלינא תשמיע לה הגה: אסיה אינה מחבבת זכרונות כאלה. לכן-עורבים זה נקלט כנראה שמע אותו דבר. רואה אתה, באיזה מבט מבוהל הוא מסתכל אליה?

— ולדעתי בהערצה...

רעדה הורגשה בציפוי דוראלימניום של האוירון. מכונאי-המטוס הבריק את פתח ההטענה, בדק את תריסי האיפול שעל החלונות, ועבר לתא.

החבריה עוקבת אחריו. פרצופיהם, בעלי הקמטים היורדים בצדי הפיות והגבות הקמורות, מתחילים להתבהר; והקמטים עצמם מתישרים והולכים. האלחוטן אינו מרגיש בתחילה כמבטים אלו — הוא שקוע בעולמו הרוחני, אך אחר כך מכריח אותו כוח משיכה מגנטי להפנות מבטיו — הוא מאדים, ואגלי זעה נוצצים על מצחו, הלתוך חזק בעור קסדת-הצנתנים ההדוק. החבריה מתחייכת, הבחורון מוריד עפעפיו וריסיו טופחים ככנפי הפרפר.

המטוס עושה דרכו מעל לים ורק באיזור פיאוודוסיה עליו לשנות דרכו בתפנית חדה, לכיוון חצי האי קרים. אני מסתכל במצפן. המצוג מרקד: הרבה מתכת בסביבה. אני מחשב את הסית המחס וקובע: לעת עתה אנו הולכים בקורס המקביל לחוף. עוד מעט נפנה ליבשה, כדי לחמוק בין פיאוודוסיה וקוטבאל. מקום שההגנה האנטריאורית הגרמנית חלשה יותר. בדרך זו אנו טסים לעתים רחוקות, והמפקדה, מתוך זהירות, בחרה עתה מסלול איירגיל זה. אני מבחין: רצועת המצפן נשתחקה, החורים נתרבו ומחס האבזם נעה בהם בחופשיות. לרשלנות מרגיזה זו — אין כבר תקנה עכשיו.

בפעם האחרונה אנו קובעים עם דולניק את פרטי הפעולה. קשה עדין לשער כל דבר מראש, את השינויים תכתבנה המסיבות, אך בכל זאת אנו מחלקים בדיוק את המטרות: את המוסכים מקיפה ומציתה חמישית סטודני-קוב. מיכלי הדלק גופלים בחלקה של החמישית השניה, זו של פרמנוב, איש-הצוללת לשעבר; את המטוסים מצית דולניק עצמו, אני לוקח על עצמי את פיצוץ מחסני הפצצות, הנמצאים במרחק-מה משדה התעופה.

טלטולי האוירון גוברים, נראה שנכנסנו לאזור זרמי-ההרים, העולים, של האויר. אני נזכר בסיפורים על תחרויות הדאונים ליד קוקטבאל.

באלאבאן מופיע בפתח התא, ובהעזרו ברצועת התקרה מתקרב וגוון אלי: — היכון!

אני חוזר על הפקודה באוני דולניק, ומאזין אל אוזן עוברת הפקודה את כולם.

לפי דו"ח המודיעין ידוע לי: בשעה זו מבוצע בשדה התעופה „דאבל-ריכטהוף“ קונצרט של תיאטרון-השדה, שהגיע מסולחט העיירה. הקונצרט ניתן במוסד, העשוי פחידוראלומיניום והנמצא כשלוש-מאות מטר משדה התעופה. בתוך חורשת עצי אלון. מטוסי להקת „WR“ אינם יוצאים היום לפעולה. הטייסים חוגגים היום איתו חג נאצי.

אחר פונות המחשבות אל היקרים, אל ליזיסיה, ומחשבות נרגשות אלו נקטעות בשריקת הרוח. דלתות פתח-המטען של המטוס נפתחו. באלאבאן מתכופף ליד הפתח. לרגע מבהיקים הכוכבים. אני גותן את הפקודה, החברים נחפזים אל הפתח ומתחילים להטיל עצמם החוצה.

המטוס מתמרן. הטלטול גובר, אך החבריה וריזים ומנוסים. בכשרון האהזות כזה, בדומה להתולל, ניהנו בודאי בשעתם מלחי צי-המפרש, שלמדו להלחם בסערות בעזרת ידיהם, רגליהם ובעזרת בדי-המפרשים הגס, שנמתח עליו חרנים.

הנה קופץ דולניק, בצעקו דבר מה, פשוט מתוך פהות; אני ראה את ראשו בקסדה, את קת התת-מקלע. באלאבאן נאחו בידו האחת בצלע הפתח, ובעמדו נלחץ

בגבו אל קיר האוירון טופח בידו האחרת על גב כל אחד מהבחורים, מונה אותם.

בריצה ענינית מתקרבת אסיה. מניעה ידה בתנועה אפיינית לנערה, כאילו להקויד לחלל למקומה, וקופצת, ברגלים למטה ומרפקים מופשקים, האלחוטן הצעיר מהסס רגע, ובשעת נטית המטוס ננפל על ברכיו. באלאבאן מעורר אותו, אף כי ספק אם ברגע זה מסוגל הבחורון לשמוע משהו. אני הודפס בכחפי, הוא מתנועע על ברכיו במהירות. לקראת הפתח, פוער פה, כפעור הדג, צועק, אך הרוח מחריש את הצעקה והנער נשטט מן האוירון.

תורי הגיע. המכונית נעה אנה ואנה, כספינונת בסופה. הנחיתה נתגלתה. בגולות צבעונין מרקדים וטסים פגוי „ארליקונים“ — בתחילה אדומים, מציתים, אחריהם חודרי-שריון ופגזי-דסק. אור הזרקורים מתפרץ אלינו, וזמי אור החשמל המסנוור מצפים את פנים המטוס. ניצוצות האור נרתעים ניתנים ממרובעי הזכוכית-האטומה שבשמשות-האוירון.

באלאבאן מרתיע מלוא גופו אחורנית, אל דופן הפנים. ומניף ידו. אני נעזר בידי ורגלי קופץ אל האש. בנשימה עצורה אני חותך בגופי המכודר את קרן הזרקור, יוצא מתוכה — ורק אז אני פורש את המצנח. אני מטלטל מעוצם הפתחו כל כך חזק עד כי אני מתהפך פעמיים-שלוש. אני מפשק את רגלי, בודק את כלי היריה וצונח במהירות בין חיפושיות דולקות — כדורים נותבים.

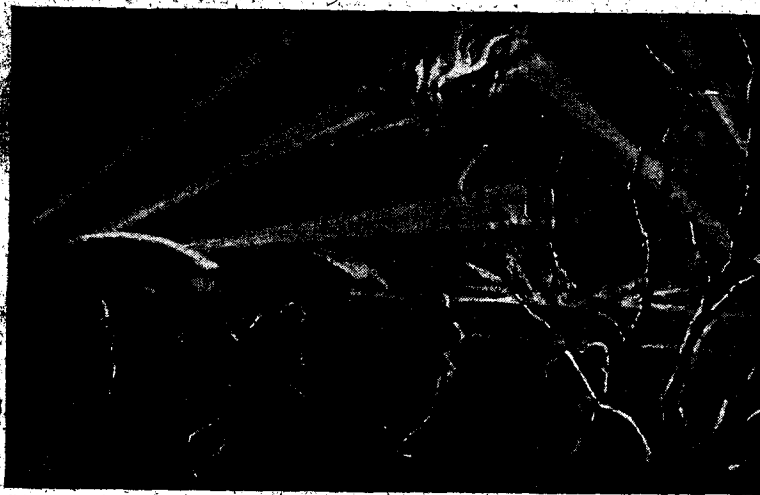
כינסתי ראשי אל בין כתפי, כתמיד בשעת צניחה, והתחלתי מסתכל. שני מטוסים סיימו את ההנחתה, השלישי זה עתה הגיע, והחל לחוג מעל לשדה התעופה. אליו החלו לעוף כפתורי-האור של קלעי התותחים האנטי-מטוסיים. עתה, בהפרדי מטוסי ומשאגת מנועיו, חזר אלי כוח השמע. שמעתי את קולות הידיה, את שאון מנועי ה-„PE 2“ השלישי שלנו.

המשכתי לצנוח. כל תשומת לבי התרכזה עתה באדמה. נדמה לי לפתע ששדה התעופה חרוש משפכים משפכים. הייתכן כי הפציצו אותו לפנינו? מסתכל: המשפכים נעים. איה מעשה כשפים? אני מחפש את הסיבה. מרים את הראש ומבין: אין אלו משפכים, אלא צללי המצנחים. הנה געלמים הצללים ובמקומם צצים פרחי משי, דמויות אנשים ניתקות מהם, וניצתים עקצים דקים של אש תת-מקלעים ומקלעים. כוח-הנחיתה פועל כבר, אך האויב מקיים אישו באויר. החיפושיות מתעופפות, נשמעות בבירור התפצחויות, כאילו חודרים דרך נייר: אלה הם כדורים הפולחים את משי המצנח.

סוליותי פוגעות בעשב. אני הורף עצמי כמה הדיפות כלפי מעלה, כדי לחשב את הנפילה. המצנח סוחב ומקרב אותי אל חברי, ואני, בשכבי על צדי קוטע בפגיון את מצנח-המשנה — מטר מעוקב של משי הטוב לתחבושת, תחת מטפת, ומתבאז בחיקי. במהירות אני חותך את המצנח. מרכז בשריקה את אנשי ואנו רצים אל שדה התעופה.

לעינינו נפגע המטוס השלישי, על רקע השמים נראה בבירור איך צלליתו השואגת נולקת בלשונות להטים, מתפורים, והוא צונח בזוית חדה. עכשיו מתרכזת הלהבה אל זנבו ומתארכת. ומתוכו, מתוך המטוס הבורע, קופצים

• תותח אנטי-מטוסי קל, מדוגמה שווייצרית.

אנשים. לאור הירח אנו מונים
עשרים מצנחים. מצנח אחד
מתלהט לפתע, גוף שחור, כבד
בתעשה, טק בשריקה לכיוון
מטה, ולפתע — במין קול סמי-
חה אושי לה — פוגש
באדמה.

המאורעות הבאים מתפתחים
במהירות. ההישג חלוי מעתה
כולו בקצב. אם נתגלה, כוח
הנחיתה בעודו באויר, וחיל
המשמר של שדה התעופה פתח
באש והחל לשלח את אורות
הזרקורים — אסור להתיאש.
זהו רק שלב ההתקפה הראשון.
האויב נדהם, והאש שלו לא
תמיד מכוננת. מספר הצנחנים
מוגזם כרגיל. כן יש גם לקחת

בחשבון את הפסיכולוגיה של החייל, שלומד לפגוש את
האויב בדיק ממוין, וכאן האויב יכול להופיע גם מלפנים,
גם מאחור וגם מהאגפים.

ברגע שמגיע לאדמה הצנחן האחרון והכוח הנוחת
עובר לפעילות יבשתית, מגיע השלב השני.

עכשיו על האויב להפגש כבר עם הנחתנים על הקרקע.
נוסף לכך, הכוח הנוחת מכוון לתכלית, למטרה ברורה,
והוא נתון למשימות קבועות מראש; מקום הפעולה
נחקר ע"י המודיעין. לעומת זאת, ההגנה נמצאת מופתעת,
מוכה ברוחה, מפוררת, מכירים אנו את אויבנו — בעל
כושר-קרב הוא בקבוצות, מאבד כליל את עשתונותיו —
ביחידות. הקצינים הנמוכים הם חסרי יומה, ומשניתקת
את הקשר בין המפקד הקשיש והנמוך — מתחילה בהלה:
היא-היא הערובה להצלחת הנחיתה.

דולניק מבצע את פקודותיו בדיקנות. פלגתו נתחלקה
לפי המטרות. סטודניקוב סוגר על מוסך האוירונים
ומסכה אותו בפצצות מציחות. משם נשמע טרטורם היבש
של המקלעים. שלנו. פרמנוב צריך עוד מעט קט להצית
את מחסני הדלק. דולניק מתקדם לעבר שדה התעופה.
אני מנחש זאת. לפי עמודי הלהבות, חילופי היריות
הקצרים והזועפים, והתפצחויות הרימונים.

אצל דולניק התפתח "רישום-יד" משלו בפעולות חבלה:
הוא צועד: למטרה ברעש מחריש אזניים, בלי לחסוך
רימונים ותחמושת, ובצעקות ברוסית ובגרמנית.

בידי כל ההנהגה והפיקוח על הפעולה. הזמן מוגבל,
והמקשרים אינם מספיקים לבצע אלא ריצת-התקשרות
יחידה והדריכוניות, כל אחד. שלושה אנשים, שסיימו את
חלקם בפעולת החבלה, מגיעים אלי בריצה ומודיעים על
ביצוע המשימות שהוטלו על חוליותיהם. שלושה מקשרים
מפלגת-החיסוי, שהספיקו כבר למקש את הדרך, יוצאים
עם פקודותי אל דולניק — והם גם ימלאו את מקומם של
השלושה שנשלחו אלי מפלגת-החבלה.

אני דוחק ומקרב את פלגת החיסוי אל שדה התעופה.
יוצאים אל מחסני פצצות-האויר, תלים שחורים, שחסמו
את דרכנו (השבנו אותם לסילול-התמכה בשטח מחסני
הפצצה) נתגלו כגדישים. מאחורי אחד הגדישים פותחים
באש ממכונת-יריה גדולת-קליבר. שני מלחים, בהתחסם

מאחרי גדישים, מתנבכים אל קן המכונה ומכסים אותו
ברימונים. אנו מתרוממים ורצים אל מחסני הפצצות.
אתנו הארגונים עם חמרי הנפץ. בשעה שהמיקשים-החבלנים
מתקדמים, אנו מחסלים את שומרי המחסנים.
החבלנים מניחים את מטעני-החומר וניגשים אלי
בוחילה. מחסני הפצצות חפורים למחצה באדמה, ומכוסים
ברשתות-הסוואה ובעשיבה, דומים במשהו למחסני-ירקות
עצום.

אני שומע טרטור אופנועים בקצה המזרחי של שדה
התעופה. ירית מכונות-היריה הגרמניות נעשית קצובה
יותר. אנו מתרהקים מהמחסנים. הפיח הסמיך ממילכ"ר
השמיים הבורעים יורד על פנינו, על ידינו, והנשימה
נעשית מתוקה ומבחילה.

משדה התעופה עולים בזה אחר זה קולות הנפץ
ופורצות להבות האש בסינוורן האופיני: זהו הבזק
הדולק, הלופת את מבני המתכת. והם דולקים באורות
צבעונין, מהירים וחסרי עשן כמעט.

רציתי לדעת מה השעה, אך גם השעון וגם המצפן
לא נמצאו על ידי. נזכרתי: בהעורי בידי לקראת הצניחה
מהאווירן המתמרן, כנראה קרעתי מעל ידי את השעון
והמצפן. כיררתי את השעה אצל אסיה. תחום-הזמן של
המשימה היה הולך ומגיע לקיצו. פקדתי לתת את אות
הנסיגה. קול התפקעות יבש מאקדח-הרקטות — ובשמים
מתלהטים שני אורות ירוקים המתנפצים רסיסים-רסיסים.
לעזרת מכונות-היריה של האויב פתחו ה"ארליקונים"
באש קרקעית. נשמעת יללתם החותכת באויר של הפגזים
האנטי-מטוסיים.

אל שדה התעופה דהרו אופנועי האויב. מעבר סוללות-
המחפה, מקום בערו המטוסים, נראו להרף עין מכניות
להסעת-גייסות. אורות וזרקורים חלפו על פני העשב.
נסוגנו במנמה להגיע אל שפת היער. לפני שהגענו,
שמענו קולות מקלעים ותתים: דולניק הלך ופרץ לו דרך.
מכונות-היריה המוצבות בפאת היער, חסמו את דרכנו;
גם מהעורף התחילו לעקוף אותנו. נושאי-הגייסות כבר
פרקו את חיל-הרגלים שהביאו. מחושים לא נראים החלו
לופפים אותנו. להשמיד את מכונות-היריה — אי אפשר:
הירח היה מגלה את כננותינו. פקדתי לסגת צפונה יותר,

ורק פה ושם ירו תת-המקלענים הגרמניים, בבחלה ובעצבנות. כך יורים, כרגיל, ללא מטרה. אות הוא כי אנשי התפוזרו ויצאו ליער.

התרוממתי ונכנסתי ליער. מניתי מאה צעדים ותחישבתי. התפוצצות הרעידה את האויר. נדמה היה כאילו סופה בעלת עצמה אדירה תקפה את העצים, הניעה אותם עד כי הגזעים החלו לחרוק — ואחר הסתלקה ביללה ובגלגול רעם. התרוממתי המום מהאדמה והלכתי הלאה. התצלחה, אימצה אותי והוסיפה לי כוח. התקדמתי, בהתמסרי לאותו אינסטינקט המוביל את הסוס למקום ישוב באב"ד הדרך בסופת השלג.

זמן רב עוד ליווני נגוהות השליפה.

התעניתי בצמא. העצים כיסו את האדמה בשלכת סתיו. לטאות רשרשו. הגעתי לערוץ. אולי הוא יובילני למקום מים? ירדתי אל אפיק יבש, שהזכיר לי מקומות ליד מערות בוג'וטסק. ציפיה עכורה, כזו שבמצב הכן לקראת סכנה, ליוותני.

מעל האבנים התקלף האזוב. התחלתי להרים אבן אחרי אבן כדי למצוא מתחתה חול רטוב או טיט. האדמה היתה יבשה. התחלתי לחפור בפגיון מתחת לאבנים, אך מים לא היו.

היה עלי למהר למקום המפגש, שאליו בודאי כבר התקרבו והלכו אנשי. הוצאתי מפה. פנס. ולפי האזוב שעל העצים התמצאתי לגבי דוחות-השמים.

מקום המפגש היה מסומן בעיגול כחול. צאפאנובקה נמצאה במרחק של כעשרה קילומטרים. הלכתי עד עלות השחר. הייתי צמא. אך בכוח הרצון הייתי מדכא כל מחשבה על מים.

סימן מקובל הוא בין סיירים ברוסיה, כי האזוב צומח בצפיפות על צדו הצפוני של עץ. — המ ע ר כ ה.

שם נשאר המעבר היחידי ליער. בהתקדמנו מהר צפונה, התחלנו לצאת מתוך שטח „ההגנה הנחה” של שדה התעופה.

מכוניות התקרבו על הכביש. בחשיכה נדלקו וכבו פנסים. נראה, שהתקרבה מסולקט תגבורת.

היה צורך למהר, כל עוד הדרך ליער היתה בלתי חסומה. אסיה ותאלחוטן התקדמו מהר. השגתי אותם, ותוך הליכה מסרתי את גוף התשדורת: „הולכים בהצלחה אל ג'יליאבה”. לאות, פרידה שרקה הבחורה בשקט, והמשיכה בצעד מהיר.

העשב היבש הגבוה יכול היה, במקרים ידועים, להיות לעזר — אך בינתיים רק האט את התנועה. נוסף לכך גם נודמנו לעתים קרובות מאורות האוגרים, אשר יכלו להיות, למעשה, מוקשים-מוסוים. בקרחות מרובות האבנים וחסרות העשב התחלקו הסוליות כעל קרח. פאת-היער המצילה היתה הולכת ומתקרבת.

לפתע פרצה מן היער מכונית משא. במכונה עמדו חיילים וקיללו את הנהג אשר, יתכן מתוך שינה, נהג את המכונה תוך רתיעות-רפתע, והאנשים בארגו נזרקו מצד אל צד.

המכונית נעצרה. הכיתי לחיילים: שיקפצו מהמכוונה להקיף את פאת היער. הקצין פתח את תא הנהג וגער בחיילים. הרעש פסק ביניהם. הדלת נדפקה שוב. לאור הירח נראה היטב קנה התת, שההל להתין ניצוצות עם אש היריות: הגרמני, למען הסדר, החליט לסרוק את פאת היער בכדורים. כדורי הדומדום התלהטו בין השיחים העבותים באורות צבעונין. אחרי זה עבר צרור-היריות על מבואר של היער. נדמה היה, שאל העצים היו מתנפצות מיני צפרי לילה מוארות, כאילו פגעו בלוח הזכוכית.

המכוונה התרחקה לה ועכשיו אפשר היה שוב לסמוך על חוש השמע. לא נשמע עוד כלל קול כלי הנשק שלנו